

Розділ 1

Добре, що є літо. Добре, що влітку є канікули. Знайдіть людину, яка вважала би навпаки! Знайшли? Скоріше покладіть їй на голову холодний компрес: вона перегрілася!

Живчик, Смугастик і Затичка таких людей не зустрічали ніколи. Для них у літа була лише одна незручність — надто вже воно швидке й коротке.

Справді, вчишся, вчишся, вчишся, сил твоїх більше немає, ледве до літа доживеш, а воно щастя — і пролетіло! Образливо...

Якби ж то навпаки: канікули, канікули, канікули, навчання — щастя! — і знову канікули, канікули, канікули...

Цього дня данійці з самого ранку пішли за Місто до лісу. У Малюка був день народження.

Власне кажучи, насправді, ніхто не знав, коли саме народився птеригоплихт, але його три роки тому привезли в Акватику.

Данійці вирішили подарувати Малюкові на день народження що-небудь смачненьке: пень порохнявий чи корч.

Кілька годин поблукавши, вони знайшли саме те, що шукали. Корч був якраз на Малюковий смак: м'який, порохнявий, і пахнув болотом.

Підхопивши його з трьох боків, данійці понесли подарунок у Місто.

Піт ляв із них у три ручай, коли вони підходили до стайні. Тепер не лише корч пахнув болотом і був обсипаний дрібною, липкою потертю, але й троє друзів.

А в стайні було щось негаразд.

Малюк метався у стійлі. Він з розбігу всім тілом завалювався на стіну, і з неї дощем сипався тиньк. Чотири конюхи з півдесятком помічників намагалися впокорити ошалілого велета. Зв'язавши птеригоплихта міцними широкими ременями, відтягнули його на середину стійла.

На волі залишився тільки хвіст. За мить з'ясувалося, що птеригоплихтів хвіст вартує трьох розбишак-панаків.

Зметені хвостом, наче хвилею, чотири помічники відлетіли й гупнулися об стіну.

Малюк люто махав хвостом і збивав кожного, хто намагався підійти. Найближчий до хвоста стовп, що підтримував перекриття стелі, вже

небезпечно скрипів. Заарканити хвіст ніяк не вдавалося: широкий плавець заважав накинути петлю. А якщо ремінь зачіпався за хвостові промені, Малюк блискавично складав плавця — і петля зісковзувала.

Відтіснивши данійців, до стайні вбіг Чорний Мечоносець на прізвисько Туга Петля. Він приніс якийсь хитромудрий пристрій, що складався з мотузки і важкої кулі на кінці.

За допомогою цієї штуки йому вдалося оповити Малюковий хвіст і знерухомити його. Не гайнуючи часу, конюхи блискавично зв'язали всього птеригоплихта. Тепер Малюк нагадував величезну лялечку невідомого метелика.

Перев'язаний ременями, він міг тільки люто випускати ротом повітря. Так, що сіно розліталося, немов від поривів вітру. Защічні ікла його то грізно стовбурчалися, то притискалися до щік. Це було жахливе й водночас жалюгідне видовище.

У стайню прибігли Король і Головний Лікар Старшого Народу.

— Що з Малюком?! — кинувся до Короля Затичка. — Ми йому подарунок принесли, а тут таке...

— Ще не знаю, хлопці. Зараз пан Лікар його огляне, — засмучений Король відсунув Затичку вбік, щоб пропустити ноші з людьми, покаліченими птеригоплихтом.

Швидко, але вміло оглянувши поранених, Король полегшено витер піт із чола.

— Серйозних ран начебто немає. А ось ребра, руки й ноги він декому переламав. Великий Торакатуме! Невже в нього сказ? Несіть скоріше їх у госпіталь.

— А якщо сказ, то що? — не стримався Затичка, заглядаючи з-під королівського ліктя Королю в обличчя.

— А якщо це сказ, — виразно сказав Король, — то скакуна вбивають, доки не почалась епідемія. Іншого лікування немає!

У данійців одразу похололо в животах від жаху. Вбити Малюка?! За що??!

Вони кинулися до птеригоплихтового стійла.

Головний Лікар, уміло розправивши защічне і克ло, розглядав його крізь оправлену міддю величезну лупу на точеній дерев'яній ручці. Потім він крізь лупу оглянув Малюкові очі. Простукав пальцями кілька лусочок, одну поскріб ножиком. Те, що наскріб, засипав у маленьку колбу з прозорою рідиною. У колбі засичало і повалив ідючий дим.

Малюк уже перестав битися і тільки жалібно зітхав.

Лікар приставив до птеригоплихтового боку кумедну трубочку (таку саму, але меншу, використовував на оглядах у школі Лікар Молодшого Народу) і довго прислухався. Потім пірнув